

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN
te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiemen
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 27 AUGUSTUS.

De oogst van 1872.

Ziehier de bijzonderste opgaven van het onderzoek gedaan door de zorgen van het huis Barthélemy van Marseille, nopens de vermoedelijke uitslagen van de inoogsting der graangewassen van 't jaar 1872.

Wij hebben dit jaar, ongeveer 15,000,000 hectaren bezaaid in koren (14,694,007), zonder de Meurthe, Mozel, Elzas-Lorraine en Algerie te rekenen, waarvan de bezaaide oppervlakte heden niet nauwkeurig gekend is.

In 42 departementen, is de oogst voor goed gehouden.

In 37 departementen, gezamenlijk 6,067,005 hectaren bebouwend, wordt de oogst voor goed gehouden.

In 3 departementen, gezamenlijk 203,221 hectaren bebouwend, wordt de oogst als tamelijk goed beschouwd.

Eindelijk in drie andere departementen, gezamenlijk 317,801 hectaren bebouwend, wordt de oogst als redelijk beschouwd.

In Engeland rekent men maar op eenen gemiddelden oogst.

In Schotland, volgens de schattingen, verhoopt men zelfs geen gemiddelden oogst.

In Ierland rekent men op eene wat betere oogst.

In Italië is het zeker, dat Piemont en Lombardie zullen te kort hebben, des te meer dat al de Noorderprovinciën aan den nieuwen oogst zijn met bijna nietige stocks. In de hertogdommen, is de oogst slecht onder de betrekking der hoeveelheid en der hoedanigheid.

Men schat, ten slotte, dat de 2/3 van 't koninkrijk eenen slechten oogst hebben, gelijk er geen meer geweest was sedert 1853.

In de Donan Provinciën hebben de regens de oogsten gered van Walachië, van Moldavië en van Bessarabië. Indien de hoeveelheid kan te wenschen laten, is de hoedanigheid allerbest.

In Rusland, gouvernement van Taganrog, is de inoogsting schoon in hoedanigheid maar gering in hoeveelheid.

Van Berdianska telt men op eene goede middelmatigheid van ghirkas en van hard koren.

Uit Rostoff schrijft men dat de hoedanigheid der ghirkas niets zal te wenschen laten; zij zullen zwaar wegen, maar een weinig donker van kleur zijn.

Uit Odessa bevestigt men, dat de oogst van koren boven het middelmatige zal zijn, 't gewicht zeer groot en de kleur hoog.

In Duitsland zijn de schattingen afgewisseld, Holstein, Mecklenburg en Hanover zijn zeer begunstigd geweest; maar er is hoegenaamd geene voorbehouding van 1871.

Uit Pesh verzekert men dat de oogst het middelbaarheid niet zal overtreffen. De vorst heeft veel kwaad gedaan.

Zwitserland heeft eenen zeer schoonen oogst van koren in 't algemeen.

Spanje heeft, zegt men, als hoeveelheid en hoedanigheid, schoone oogstingen.

In België schat men dat, zonder overvloedig te zijn, de oogst als gemiddeld goed voor het algemeen als hoedanigheid.

In Turkije zal de oogst gemiddeld zijn in het algemeen als hoedanigheid.

Eindelijk uit de Vereenigde Staten meldt men, dat de opbrengst algemeenlijk het cijfer zal overtreffen, dat aanvankelijk was opgegeven. Echter schatte het landbouwkundig bureel van Nieuw-York, op 't einde der laatste maand, dat de inoogsting in koren van 6 t. h. onder eenen goeden gemiddelden oogst zou wezen.

Het bureel van weldadigheid der stad Tongeren heeft aan de behoeftigen eene uitdeeling gedaan van 2400 kilos brood, bij middel van fondsen ter zijne beschikking gesteld door de erfgenamen van wijlen den heer notaris Lismont.

De wijngaarden van Luik zullen dit jaar weinig opbrengen, en er zal in deze provincie maar een halve oogst zijn. De wijngaarden van Hoes zijn zwaar beproefd geworden in het begin van den winter; die van Luik en de omstreken hebben veel geleden door den vorst in de maand mei.

Men schrijft uit Luik, 25 augusti: Ziehier eenige bijzonderheden over de gevolgen van het vreeslijk onweer dat verleden donderdag over onze stad en hare omstreken gewoeld heeft. Meer dan twintig werklieden der koolmijn Marie die op het oogenblik dat het onweer losbrak verzameld waren, werden allen te gelijk ten gronde geworpen, waarna elk hunner, hevig besongt, langs eene verschillende richting de vlucht nam.

In dezelfde koolmijn worden de signalen door eene elektrische bel van boven naar beneden en omgekeerd overgemaakt en de bliksem verbrak den draad der bel achter den rug van den machinist, en den leidsdraad volgende, veroorzaakte hij dezelfde uitwerking beneden in de kamer waar zijn uiteinde is aangebracht. De koolladers zagen het hemelvuur over de vershillende draden der elektrische bel loopen tot op eene diepte van 316 meters onder den grond en zoo overgaan tot eene ijzeren luchtschouw. Een toezichter welke tegen die schouw leunde, werd eensklaps op 400 meters onder den grond door een hevigen schok nedergeworpen en gevoelde eene smartelijke pijn in de schouders en knieën.

Daar men nu zoo diep onder aarde niet weet wat weer het in de bewoonde wereld is, dachten de werklieden dat het grauwwuur ergens eenen doortocht gevonden had en liepen daarom zoo hard zij konden langs alle richtingen weg. Toen zij onder de opening van den koolput kwamen vonden zij er alles in de war en iedereen met een hevige schrik bevangen. Weltra echter waren de verwoestingen hersteld en wisten de werklieden wat hietoe had aanleiding gegeven, waarop de werklieden al lachende naar hunne bezigheden, wederkeerden, die door eene gril van het onweer in den schoot der aarde onderbroken waren.

Men heeft in de bosschen van het kasteel van Vierzet, het lijk van eenen boschwachter van den graaf de Mercy-Argenteau gevonden. Die ongelukkige moest met een gewerschot gedood zijn.

De ingewonnen berichten door de plaatselijke overheden, deden weldra het vermoeden vallen op een genaamde J. W..., oud 23 jaren, woonende te Vierzet en wildstrooper van beroep. Men vernam dat die kerel sedert eenige dagen in een papier fabriek te Hoes werkte; de gendarmerie ging daar heen doch vond hem er niet: J. W..., stond als afwezig opgetekend en was zelfs den vorigen dag als niet aanwezig aangeschreven, daar hij dien dag ook niet op de fabriek verscheenen was, terwijl hij het inzicht had te kennen gegeven om zich te verdrinken.

Een meisje, dat ook op dit fabriek werkte en waarmede de wildstrooper den vorigen avond naar een bal te Vierzet geweest was, had dit gezegd, en hierover ondervraagd door de gendarmerie verklaarde zij, verleden zondag met J. W..., naar het bal geweest te zijn en, daar hij zeer afgetrokken was, had zij hem naar de oorzaak hiervan gevraagd.

Daar hij hierop niets antwoordde, zegde zij hem eensklaps: « Maar zoudt gij den dader niet zijn van den moord die dezen morgend op den boschwachter Gilon gepleegd is? »

« Zwijs, antwoordde W..., ik ben het die Gilon vermoord heb. Er was een van ons twee te veel en er blijft mij nu ook niets meer over dan te sterven. »

Met afgrijzen door het meisje verlaten, keerde W..., naar zijnen vader terug, waar hij zoo het schijnt dezelfde bekentenis gedaan heeft. De vader joeg hem op zijne beurt de deur uit en sedert dien heeft men hem niet weder gezien. Een mandaat van aanhouding werd aansonds tegen W..., uitgevaardigd.

Op dit oogenblik gebeurt in den kweektuin van het Boulognebosch een zonderling natuurwonder. Tweemaal per week wordt daar concert gegeven, en telkens komen de talrijke vogels, die de boomen bevolken, rondom de plaats van het orkest zitten, en na ieder muziekstuk, voeren zij op hunne beurt allerhande variatiën uit op de minst gekende arias. Zoora het orkest ophoudt, beginnen de vogels, en deze zwijgen zoodra zij de muzikanten hunne speeltuigen zien nemen. Men kan geen gedacht geven van de zonderlinge behoortelijkheid dezer zangen.

— Dat is schoon! — Ziehier een feit dat verdient meldt te worden:

Onlangs haalde een koopman van Sedan, de heer Jules Varinet, een beijersch soldaat, die op het punt was te verdrinken, uit de Maas.

De keizer van Duitschland het feit vernomen hebbende, zond het kruis der Orde van Verdienste aan den heer Varinet. Deze zond onmiddellijk het kruis weder met den volgende brief: « Indien ik een beijersch soldaat gered heb,

dan was het omdat ik zulks als mijnen plicht aauzag. Indien gij mij wilt beloonen omdat ik u een uwer soldaten behouden heb, welnu stel dan een fransch soldaat, welke bij u nog gevangen zit, in vrijheid. Men voor man, dan zijn wij malkaar niets verschuldigd. »

— Te Brussel heeft thans een voorhistorisch kongres plaats, zooals er verleden jaar een te Bologna werd gehouden. Professor Bapellini, afgevaardigde van laatstgenoemde stad, deelde eergisteren aan verscheidene wetenschappelijke beroemdheden, die aan de vorige werkzaamheden hadden deel genomen, het diploma van « Boloneesche burger » uit. Op dat bladje staan verscheidene zinnebeelden, die den oorsprong van den mensch (volgens die geleerde) herinneren: eene zee-meermis en een martiko. De *Indépendance belge* verzekert dat die Boloneesche aardigheid « eenen zekeren bijval » heeft gehad.

— We gelooven 't: men moet er fel mee geloochen hebben!

— In een amerikaansch blad verhaalt een vader in een en dezelfde advertentie: 1° dat hem een zoon geboren is, 2° dat zijne vrouw is overleden, 3° dat hij eene voetster zoekt, 4° dat hij gaarne weder zou willen trouwen, 5° dat in zijn gunstig bekend linnenmagazijn alle bestellingen binnen 12 uren worden uitgevoerd, 6° dat hij eene directrice op eene bezoldiging van 200 dollars 's jaars zoekt, 7° dat *à tout prix* zal worden uitgevoerd, 8° dat de zaak naar eene andere buurt zal worden verplaatst en 9° dat in het nieuwe huis een kwartier voor 500 dollars te huur is.

— Men heeft in de bosschen van het kasteel van Vierzet, het lijk van eenen boschwachter van den graaf de Mercy-Argenteau gevonden. Die ongelukkige moest met een gewerschot gedood zijn.

De ingewonnen berichten door de plaatselijke overheden, deden weldra het vermoeden vallen op een genaamde J. W..., oud 23 jaren, woonende te Vierzet en wildstrooper van beroep. Men vernam dat die kerel sedert eenige dagen in een papier fabriek te Hoes werkte; de gendarmerie ging daar heen doch vond hem er niet: J. W..., stond als afwezig opgetekend en was zelfs den vorigen dag als niet aanwezig aangeschreven, daar hij dien dag ook niet op de fabriek verscheenen was, terwijl hij het inzicht had te kennen gegeven om zich te verdrinken.

Een meisje, dat ook op dit fabriek werkte en waarmede de wildstrooper den vorigen avond naar een bal te Vierzet geweest was, had dit gezegd, en hierover ondervraagd door de gendarmerie verklaarde zij, verleden zondag met J. W..., naar het bal geweest te zijn en, daar hij zeer afgetrokken was, had zij hem naar de oorzaak hiervan gevraagd.

Daar hij hierop niets antwoordde, zegde zij hem eensklaps: « Maar zoudt gij den dader niet zijn van den moord die dezen morgend op den boschwachter Gilon gepleegd is? »

« Zwijs, antwoordde W..., ik ben het die Gilon vermoord heb. Er was een van ons twee te veel en er blijft mij nu ook niets meer over dan te sterven. »

Met afgrijzen door het meisje verlaten, keerde W..., naar zijnen vader terug, waar hij zoo het schijnt dezelfde bekentenis gedaan heeft. De vader joeg hem op zijne beurt de deur uit en sedert dien heeft men hem niet weder gezien.

Een mandaat van aanhouding werd aansonds tegen W..., uitgevaardigd.

Op dit oogenblik gebeurt in den kweektuin van het Boulognebosch een zonderling natuurwonder. Tweemaal per week wordt daar concert gegeven, en telkens komen de talrijke vogels, die de boomen bevolken, rondom de plaats van het orkest zitten, en na ieder muziekstuk, voeren zij op hunne beurt allerhande variatiën uit op de minst gekende arias. Zoora het orkest ophoudt, beginnen de vogels, en deze zwijgen zoodra zij de muzikanten hunne speeltuigen zien nemen. Men kan geen gedacht geven van de zonderlinge behoortelijkheid dezer zangen.

— Dat is schoon! — Ziehier een feit dat verdient meldt te worden:

Onlangs haalde een koopman van Sedan, de heer Jules Varinet, een beijersch soldaat, die op het punt was te verdrinken, uit de Maas.

De keizer van Duitschland het feit vernomen hebbende, zond het kruis der Orde van Verdienste aan den heer Varinet. Deze zond onmiddellijk het kruis weder met den volgende brief: « Indien ik een beijersch soldaat gered heb,

dan was het omdat ik zulks als mijnen plicht aauzag. Indien gij mij wilt beloonen omdat ik u een uwer soldaten behouden heb, welnu stel dan een fransch soldaat, welke bij u nog gevangen zit, in vrijheid. Men voor man, dan zijn wij malkaar niets verschuldigd. »

— Te Brussel heeft thans een voorhistorisch kongres plaats, zooals er verleden jaar een te Bologna werd gehouden. Professor Bapellini, afgevaardigde van laatstgenoemde stad, deelde eergisteren aan verscheidene wetenschappelijke beroemdheden, die aan de vorige werkzaamheden hadden deel genomen, het diploma van « Boloneesche burger » uit. Op dat bladje staan verscheidene zinnebeelden, die den oorsprong van den mensch (volgens die geleerde) herinneren: eene zee-meermis en een martiko. De *Indépendance belge* verzekert dat die Boloneesche aardigheid « eenen zekeren bijval » heeft gehad.

— We gelooven 't: men moet er fel mee geloochen hebben!

— In een amerikaansch blad verhaalt een vader in een en dezelfde advertentie: 1° dat hem een zoon geboren is, 2° dat zijne vrouw is overleden, 3° dat hij eene voetster zoekt, 4° dat hij gaarne weder zou willen trouwen, 5° dat in zijn gunstig bekend linnenmagazijn alle bestellingen binnen 12 uren worden uitgevoerd, 6° dat hij eene directrice op eene bezoldiging van 200 dollars 's jaars zoekt, 7° dat *à tout prix* zal worden uitgevoerd, 8° dat de zaak naar eene andere buurt zal worden verplaatst en 9° dat in het nieuwe huis een kwartier voor 500 dollars te huur is.

— Men heeft in de bosschen van het kasteel van Vierzet, het lijk van eenen boschwachter van den graaf de Mercy-Argenteau gevonden. Die ongelukkige moest met een gewerschot gedood zijn.

De ingewonnen berichten door de plaatselijke overheden, deden weldra het vermoeden vallen op een genaamde J. W..., oud 23 jaren, woonende te Vierzet en wildstrooper van beroep. Men vernam dat die kerel sedert eenige dagen in een papier fabriek te Hoes werkte; de gendarmerie ging daar heen doch vond hem er niet: J. W..., stond als afwezig opgetekend en was zelfs den vorigen dag als niet aanwezig aangeschreven, daar hij dien dag ook niet op de fabriek verscheenen was, terwijl hij het inzicht had te kennen gegeven om zich te verdrinken.

Een meisje, dat ook op dit fabriek werkte en waarmede de wildstrooper den vorigen avond naar een bal te Vierzet geweest was, had dit gezegd, en hierover ondervraagd door de gendarmerie verklaarde zij, verleden zondag met J. W..., naar het bal geweest te zijn en, daar hij zeer afgetrokken was, had zij hem naar de oorzaak hiervan gevraagd.

Daar hij hierop niets antwoordde, zegde zij hem eensklaps: « Maar zoudt gij den dader niet zijn van den moord die dezen morgend op den boschwachter Gilon gepleegd is? »

« Zwijs, antwoordde W..., ik ben het die Gilon vermoord heb. Er was een van ons twee te veel en er blijft mij nu ook niets meer over dan te sterven. »

Met afgrijzen door het meisje verlaten, keerde W..., naar zijnen vader terug, waar hij zoo het schijnt dezelfde bekentenis gedaan heeft. De vader joeg hem op zijne beurt de deur uit en sedert dien heeft men hem niet weder gezien.

Een mandaat van aanhouding werd aansonds tegen W..., uitgevaardigd.

Op dit oogenblik gebeurt in den kweektuin van het Boulognebosch een zonderling natuurwonder. Tweemaal per week wordt daar concert gegeven, en telkens komen de talrijke vogels, die de boomen bevolken, rondom de plaats van het orkest zitten, en na ieder muziekstuk, voeren zij op hunne beurt allerhande variatiën uit op de minst gekende arias. Zoora het orkest ophoudt, beginnen de vogels, en deze zwijgen zoodra zij de muzikanten hunne speeltuigen zien nemen. Men kan geen gedacht geven van de zonderlinge behoortelijkheid dezer zangen.

— Dat is schoon! — Ziehier een feit dat verdient meldt te worden:

Onlangs haalde een koopman van Sedan, de heer Jules Varinet, een beijersch soldaat, die op het punt was te verdrinken, uit de Maas.

De keizer van Duitschland het feit vernomen hebbende, zond het kruis der Orde van Verdienste aan den heer Varinet. Deze zond onmiddellijk het kruis weder met den volgende brief: « Indien ik een beijersch soldaat gered heb,

dan was het omdat ik zulks als mijnen plicht aauzag. Indien gij mij wilt beloonen omdat ik u een uwer soldaten behouden heb, welnu stel dan een fransch soldaat, welke bij u nog gevangen zit, in vrijheid. Men voor man, dan zijn wij malkaar niets verschuldigd. »

— Te Brussel heeft thans een voorhistorisch kongres plaats, zooals er verleden jaar een te Bologna werd gehouden. Professor Bapellini, afgevaardigde van laatstgenoemde stad, deelde eergisteren aan verscheidene wetenschappelijke beroemdheden, die aan de vorige werkzaamheden hadden deel genomen, het diploma van « Boloneesche burger » uit. Op dat bladje staan verscheidene zinnebeelden, die den oorsprong van den mensch (volgens die geleerde) herinneren: eene zee-meermis en een martiko. De *Indépendance belge* verzekert dat die Boloneesche aardigheid « eenen zekeren bijval » heeft gehad.

— We gelooven 't: men moet er fel mee geloochen hebben!

— In een amerikaansch blad verhaalt een vader in een en dezelfde advertentie: 1° dat hem een zoon geboren is, 2° dat zijne vrouw is overleden, 3° dat hij eene voetster zoekt, 4° dat hij gaarne weder zou willen trouwen, 5° dat in zijn gunstig bekend linnenmagazijn alle bestellingen binnen 12 uren worden uitgevoerd, 6° dat hij eene directrice op eene bezoldiging van 200 dollars 's jaars zoekt, 7° dat *à tout prix* zal worden uitgevoerd, 8° dat de zaak naar eene andere buurt zal worden verplaatst en 9° dat in het nieuwe huis een kwartier voor 500 dollars te huur is.

— Men heeft in de bosschen van het kasteel van Vierzet, het lijk van eenen boschwachter van den graaf de Mercy-Argenteau gevonden. Die ongelukkige moest met een gewerschot gedood zijn.

De ingewonnen berichten door de plaatselijke overheden, deden weldra het vermoeden vallen op een genaamde J. W..., oud 23 jaren, woonende te Vierzet en wildstrooper van beroep. Men vernam dat die kerel sedert eenige dagen in een papier fabriek te Hoes werkte; de gendarmerie ging daar heen doch vond hem er niet: J. W..., stond als afwezig opgetekend en was zelfs den vorigen dag als niet aanwezig aangeschreven, daar hij dien dag ook niet op de fabriek verscheenen was, terwijl hij het inzicht had te kennen gegeven om zich te verdrinken.

Een meisje, dat ook op dit fabriek werkte en waarmede de wildstrooper den vorigen avond naar een bal te Vierzet geweest was, had dit gezegd, en hierover ondervraagd door de gendarmerie verklaarde zij, verleden zondag met J. W..., naar het bal geweest te zijn en, daar hij zeer afgetrokken was, had zij hem naar de oorzaak hiervan gevraagd.

Daar hij hierop niets antwoordde, zegde zij hem eensklaps: « Maar zoudt gij den dader niet zijn van den moord die dezen morgend op den boschwachter Gilon gepleegd is? »

« Zwijs, antwoordde W..., ik ben het die Gilon vermoord heb. Er was een van ons twee te veel en er blijft mij nu ook niets meer over dan te sterven. »

Met afgrijzen door het meisje verlaten, keerde W..., naar zijnen vader terug, waar hij zoo het schijnt dezelfde bekentenis gedaan heeft. De vader joeg hem op zijne beurt de deur uit en sedert dien heeft men hem niet weder gezien.

Een mandaat van aanhouding werd aansonds tegen W..., uitgevaardigd.

Op dit oogenblik gebeurt in den kweektuin van het Boulognebosch een zonderling natuurwonder. Tweemaal per week wordt daar concert gegeven, en telkens komen de talrijke vogels, die de boomen bevolken, rondom de plaats van het orkest zitten, en na ieder muziekstuk, voeren zij op hunne beurt allerhande variatiën uit op de minst gekende arias. Zoora het orkest ophoudt, beginnen de vogels, en deze zwijgen zoodra zij de muzikanten hunne speeltuigen zien nemen. Men kan geen gedacht geven van de zonderlinge behoortelijkheid dezer zangen.

— Dat is schoon! — Ziehier een feit dat verdient meldt te worden:

Onlangs haalde een koopman van Sedan, de heer Jules Varinet, een beijersch soldaat, die op het punt was te verdrinken, uit de Maas.

De keizer van Duitschland het feit vernomen hebbende, zond het kruis der Orde van Verdienste aan den heer Varinet. Deze zond onmiddellijk het kruis weder met den volgende brief: « Indien ik een beijersch soldaat gered heb,

dan was het omdat ik zulks als mijnen plicht aauzag. Indien gij mij wilt beloonen omdat ik u een uwer soldaten behouden heb, welnu stel dan een fransch soldaat, welke bij u nog gevangen zit, in vrijheid. Men voor man, dan zijn wij malkaar niets verschuldigd. »

— Te Brussel heeft thans een voorhistorisch kongres plaats, zooals er verleden jaar een te Bologna werd gehouden. Professor Bapellini, afgevaardigde van laatstgenoemde stad, deelde eergisteren aan verscheidene wetenschappelijke beroemdheden, die aan de vorige werkzaamheden hadden deel genomen, het diploma van « Boloneesche burger » uit. Op dat bladje staan verscheidene zinnebeelden, die den oorsprong van den mensch (volgens die geleerde) herinneren: eene zee-meermis en een martiko. De *Indépendance belge* verzekert dat die Boloneesche aardigheid « eenen zekeren bijval » heeft gehad.

— We gelooven 't: men moet er fel mee geloochen hebben!

— In een amerikaansch blad verhaalt een vader in een en dezelfde advertentie: 1° dat hem een zoon geboren is, 2° dat zijne vrouw is overleden, 3° dat hij eene voetster zoekt, 4° dat hij gaarne weder zou willen trouwen, 5° dat in zijn gunstig bekend linnenmagazijn alle bestellingen binnen 12 uren worden uitgevoerd, 6° dat hij eene directrice op eene bezoldiging van 200 dollars 's jaars zoekt, 7° dat *à tout prix* zal worden uitgevoerd, 8° dat de zaak naar eene andere buurt zal worden verplaatst en 9° dat in het nieuwe huis een kwartier voor 500 dollars te huur is.

— Men heeft in de bosschen van het kasteel van Vierzet, het lijk van eenen boschwachter van den graaf de Mercy-Argenteau gevonden. Die ongelukkige moest met een gewerschot gedood zijn.

De ingewonnen berichten door de plaatselijke overheden, deden weldra het vermoeden vallen op een genaamde J. W..., oud 23 jaren, woonende te Vierzet en wildstrooper van beroep. Men vernam dat die kerel sedert eenige dagen in een papier fabriek te Hoes werkte; de gendarmerie ging daar heen doch vond hem er niet: J. W..., stond als afwezig opgetekend en was zelfs den vorigen dag als niet aanwezig aangeschreven, daar hij dien dag ook niet op de fabriek verscheenen was, terwijl hij het inzicht had te kennen gegeven om zich te verdrinken.

Een meisje, dat ook op dit fabriek werkte en waarmede de wildstrooper den vorigen avond naar een bal te Vierzet geweest was, had dit gezegd, en hierover ondervraagd door de gendarmerie verklaarde zij, verleden zondag met J. W..., naar het bal geweest te zijn en, daar hij zeer afgetrokken was, had zij hem naar de oorzaak hiervan gevraagd.

Daar hij hierop niets antwoordde, zegde zij hem eensklaps: « Maar zoudt gij den dader niet zijn van den moord die dezen morgend op den boschwachter Gilon gepleegd is? »

« Zwijs, antwoordde W..., ik ben het die Gilon vermoord heb. Er was een van ons twee te veel en er blijft mij nu ook niets meer over dan te sterven. »

Met afgrijzen door het meisje verlaten, keerde W..., naar zijnen vader terug, waar hij zoo het schijnt dezelfde bekentenis gedaan heeft. De vader joeg hem op zijne beurt de deur uit en sedert dien heeft men hem niet weder gezien.

Een mandaat van aanhouding werd aansonds tegen W..., uitgevaardigd.

Op dit oogenblik gebeurt in den kweektuin van het Boulognebosch een zonderling natuurwonder. Tweemaal per week wordt daar concert gegeven, en telkens komen de talrijke vogels, die de boomen bevolken, rondom de plaats van het orkest zitten, en na ieder muziekstuk, voeren zij op hunne beurt allerhande variatiën uit op de minst gekende arias. Zoora het orkest ophoudt, beginnen de vogels, en deze zwijgen zoodra zij de muzikanten hunne speeltuigen zien nemen. Men kan geen gedacht geven van de zonderlinge behoortelijkheid dezer zangen.

— Dat is schoon! — Ziehier een feit dat verdient meldt te worden:

Onlangs haalde een koopman van Sedan, de heer Jules Varinet, een beijersch soldaat, die op het punt was te verdrinken, uit de Maas.

De keizer van Duitschland het feit vernomen hebbende, zond het kruis der Orde van Verdienste aan den heer Varinet. Deze zond onmiddellijk het kruis weder met den volgende brief: « Indien ik een beijersch soldaat gered heb,

dan was het omdat ik zulks als mijnen plicht aauzag. Indien gij mij wilt beloonen omdat ik u een uwer soldaten behouden heb, welnu stel dan een fransch soldaat, welke bij u nog gevangen zit, in vrijheid. Men voor man, dan zijn wij malkaar niets verschuldigd. »

— Te Brussel heeft thans een voorhistorisch kongres plaats, zooals er verleden jaar een te Bologna werd gehouden. Professor Bapellini, afgevaardigde van laatstgenoemde stad, deelde eergisteren aan verscheidene wetenschappelijke beroemdheden, die aan de vorige werkzaamheden hadden deel genomen, het diploma van « Boloneesche burger » uit. Op dat bladje staan verscheidene zinnebeelden, die den oorsprong van den mensch (volgens die geleerde) herinneren: eene zee-meermis en een martiko. De *Indépendance belge* verzekert dat die Boloneesche aardigheid « eenen zekeren bijval » heeft gehad.

— We gelooven 't: men moet er fel mee geloochen hebben!

— In een amerikaansch blad verhaalt een vader in een en dezelfde advertentie: 1° dat hem een zoon geboren is, 2° dat zijne vrouw is overleden, 3° dat hij eene voetster zoekt, 4° dat hij gaarne weder zou willen trouwen, 5° dat in zijn gunstig bekend linnenmagazijn alle bestellingen binnen 12 uren worden uitgevoerd, 6° dat hij eene directrice op eene bezoldiging van 200 dollars 's jaars zoekt, 7° dat *à tout prix* zal worden uitgevoerd, 8° dat de zaak naar eene andere buurt zal worden verplaatst en 9° dat in het nieuwe huis een kwartier voor 500 dollars te huur is.

— Men heeft in de bosschen van het kasteel van Vierzet, het lijk van eenen boschwachter van den graaf de Mercy-Argenteau gevonden. Die ongelukkige moest met een gewerschot gedood zijn.

De ingewonnen berichten door de plaatselijke overheden, deden weldra het vermoeden vallen op een genaamde J. W..., oud 23 jaren, woonende te Vierzet en wildstrooper van beroep. Men vernam dat die kerel sedert eenige dagen in een papier fabriek te Hoes werkte; de gendarmerie ging daar heen doch vond hem er niet: J. W..., stond als afwezig opgetekend en was zelfs den vorigen dag als niet aanwezig aangeschreven, daar hij dien dag ook niet op de fabriek verscheenen was, terwijl hij het inzicht had te kennen gegeven om zich te verdrinken.

Een meisje, dat ook op dit fabriek werkte en waarmede de wildstrooper den vorigen avond naar een bal te Vierzet geweest was, had dit gezegd, en hierover ondervraagd door de gendarmerie verklaarde zij, verleden zondag met J. W..., naar het bal geweest te zijn en, daar hij zeer afgetrokken was, had zij hem naar de oorzaak hiervan gevraagd.

Daar hij hierop niets antwoordde, zegde zij hem eensklaps: « Maar zoudt gij den dader niet zijn van den moord die dezen morgend op den boschwachter Gilon gepleegd is? »

« Zwijs, antwoordde W..., ik ben het die Gilon vermoord heb. Er was een van ons twee te veel en er blijft mij nu ook niets meer over dan te sterven. »

Met afgrijzen door het meisje verlaten, keerde W..., naar zijnen vader terug, waar hij zoo het schijnt dezelfde bekentenis gedaan heeft. De vader joeg hem op zijne beurt de deur uit en sedert dien heeft men hem niet weder gezien.

Een mandaat van aanhouding werd aansonds tegen W..., uitgevaardigd.